

Feketeversek

A kórházban
kényelmetlen minden,
a falról úgy
pereg a vakolat,
mintha
körmökkel kaparná
a festéket az idő.

Nézem a takarítónőket,
ahogy felmossák
a kórház padlóját.
Úgy kerülnek meg az ágyat,
hogyan látni a szájukon:
számlolnak:
hány mozdulat,
hány másodperc
van még hátra.
A szobából kifelé
lesütött szemmel
hátrálnak.
Kicsit olyanok így,
mintha magukban
imádkoznának.

*

A folyosóhoz
tapad a talpa

a papucsomnak,
a köntös zsebét
lyukasra tépkedem
belülről.

Pedig azt mondják,
gyógyulok.

Néha a lépcsőn
lemegyek, beülök
a gyerekosztály
folyosójára,
mintha várnék.
Mintha elhihetném:
ha szültem volna,
most nem én
haldokolnék itt.
Sőt, olykor
vígasztalom magam,
hogy nekem nem lesz itt
gyerekem.
Mert nekem
sehol sem lesz már gyerekem
a sugarak miatt.

Végül már megismernek,
a nővérek nem küldenek el,
sőt, előre köszönnek,
s a szülők, egy idő után,
panaszkodnak.
Nekem.
Mintha én belülről érteném,
amit nekik rossz kívülről nézni.
Szárak mindegyiknek az arca.

Amíg beszélnek,
én a kezüket figyelem.
Egyiké sem remeg.
Csak ha nagyon
kifáradnak.

Mert nincs alvás,
amiből ne tudnának
felkelni.

Az egyikük
újabban attól retteg, hogy
míg otthon van, addig
a gyerek a kórházban meghal.
Állunk a folyosón, hallgatok.
A köntös rajtam,
a sálam egészen
a térdemig lóg,
bal kezemben szatyor.

Úgy lóg rajtam minden,
mintha akasztófa lennék.

Indulnék, ő meg csak
hallgat és fél,
hogy többé semmi
sem kerül a helyére.
Azt mondja,
takarítania kéne.
Látom rajta, hogy szeretne
belém rúgni,
mert én hamarosan
hazamehetek.

A gyereke meg
újabban attól retteg, hogy
álmában hal meg.
Nem mer elaludni.
Fogja hát mindig valaki a kezét,
persze elalszanak mellette ülve.
Emiatt még jobban retteg,
mert mi lesz, ha akkor hal meg,
míg alszanak mellette?
És ha ő meghalhat,
meghalhat más is,
és mi lesz, ha az anyja

véletlenül előbb meghal,
ki fogja akkor látogatni itt?

Pont mint az a kisfiú
a mellette lévő ágyon.
Akinek előbb a jobb lábát
vágták le az áttétek miatt,
aztán a jobb kezét is.
Aztán sírt és csak sírt
fájdalmában.
Pedig ő is kapott injekciót.
Csöndben halt meg.
A maradék két végtagjával
pont olyan mozdulatlanul,
mintha ébren lett volna.

A másik meg
attól retteg, hogy
sohasem fog meghalni.
És ez a mizéria, a sírás
és a fájdalmak a csont körül,
nem marad abba soha.
Néha arra gondol, hogy
lenne már vége.
Mintha feneketlen lenne
ez a betegség.

Az okokat keresik.
Azon rágódnak,
hogy hol rontották el,
mit nem csináltak még meg.
Két szobával arrébb a
gyerek esküdjözik,
alkut köt a jóistennel,
hogy többé tényleg
nem lesz rossz,
csak ne kelljen
meghalnia még.

*

Apám repülőjegyet küld
nekem postán.
A gyógyulás hírére
előkerült, gyorsan.
Üzeni, hogy
ha már túléltem,
barátkozzunk össze,
repüljek Párizsba,
vagy rögtön vonatra ül
és hazazötyög, míg
a belgrádi kórházban vagyok.

*

A másik gyerek azt meséli,
hogy a húga
egészséges, de nagyon fél.
Leginkább tőle fél,
és otthon nem mer
egyedül aludni.
Nem mer a kórházba
bejönni, pedig ő hívja.
Hangosan zokog,
aztán halkán sír.
A húga álmában
pirosra szorítja az apjuk
kezét, aztán mikor
szemüveget kap,
megnyugszik
valamennyire.

*

A kislány,
katéterrel a hasában,
arról beszél, hogy
még sohasem volt nyaralni.
Hazafelé egyre súlyosabban
húz a járda felé a táskám,
amiben a párizsi
repülőjegyem lapul.

*

Este egy vacsorán ülök.
Velem szemben anyám barátnője
azt hajtogatja, nem érti,
miért gondolják azt az emberek,
hogy van olyan probléma,
ami nem oldható meg.

*

Nem tudok aludni.
A szememet
kifeszíti és forgatja
egyre a plafon felé
valami félelem
vagy épp ez a túl nagy
nyugodtság,
hogy reggel
fel fogok ébredni.

Eszembe jut, ahogy
a kórházban
a folyosón állok,
hallom, egy apuka
torkába beleszorul
a görcs, de mondja
akkor is a fiának:

„Megveszem neked
a műanyag lovacskát.
Csak ne vess.
Ha kimegyünk a kórházból,
megveszem neked,
csak gyógyulj meg!
A műanyag lovacskát,
zöld kantárral.
Veszünk mellé itatót,
kis cowboyt, nyerget.
Ha hazamegyünk,
adok kétszáz dinárt,
és azt veszel rajta,

amit csak akarsz,
csak gyógyulj meg!”

Van,
amit nem tud
senki sem
megérteni.